

HOKEJ 1966. Že nekaj mesecev nazaj ne mine dan, ko naši časopisi — dnevnik, tednik, štirinajstdnevnik (pa tudi RTV), ne bi poročali o bližnjem velikem zgodovinskem dogodku, ko bo bela Ljubljana gostiteljica svetovnega prvenstva v hokeju. In res moramo ugotoviti, da se je naše ljubljeno mesto z vso resnostjo pripravilo na mednarodno hokejsko srečanje. Čeprav nihče ni nikogar vprašal, kako in s čim naj se pripravimo, da bo modernim športnim gladiatorjem čim lepše v našem junaškem mestu, pa je vendarle res — Ljubljana je pripravljena. Namesto da bi vložili štiri ali pet milijard starih dinarjev za bolnišnico ali pa kakšen znanstveni prosvetni ali kulturni objekt, smo zgradili *Športno halo Tivoli*. Resda že zdaj ne vemo, kaj z njo početi, kaj prirejati v njeni notranjosti in odkod dobiti denar za vzdrževanje. Toda zdaj halo imamo in z njo smo temeljito uničili tivolski park. Zaradi vrlih hokejskih športnikov bomo uvozili iz tujine najbolj izbrane pijače, sire in sadje. Kaj naši bolniki in otroci, le da bo športnik imel vse in vsega, zakaj njegovo dragoceno življenje ne sme poznati pomanjkanja. Ne zaradi varnosti v prometu, pač pa zaradi hokeja bomo postavili cel gozd semaforjev, kruh bomo pekli štirikrat ali petkrat na dan, gostilne in restavracije bodo odprte noč in dan in tudi prte morajo gostinci oprati, trgovine morajo biti založene v dneh hokejskega prvenstva z vsemi vrstami blaga in Ljubljanci se bodo morali smehljati (skoraj tako prefrigano kot Kitajci) od ranega jutra do poznega večera tujim tekmovalcem. Skratka — Ljubljana in njeni vrli hokejski upravljalci so postavili v našem mestu kolosalno Potjomkinovo vas, po kateri se bo sprehajalo nekaj osamljenih športnikov, ki bodo s palicami preizkušali trdoto svojih butic, moč državnih barv in trdnost družbenih sistemov, v imenu katerih bodo tekmovali in se bojevali.

Seveda nihče ne trdi, da je šport nekoristen in nepotreben. Bog nas varuj takih pogrešnih misli. Ljubljanci bodo med hokejskim prvenstvom nekaj dni lahko občutili in uživali vse blagoslove urejene družbe in bogato založenega trga. To pa je tudi nekaj, če ni celo vse... Kajti če bi imeli v Ljubljani vsakih deset dni eno ali drugo svetovno prvenstvo, bi zdaj bili vsaj v materialnem pogledu verjetno že v prvi fazi komunizma, kar pa se pameti tiče, po tej pa tako nihče prav nič ne vpraša.

sed

ČE ŽE GOVORIMO O KRANJSKEM GLEDALIŠČU... Nadvse pohvalno je, da je slovenska javnost pokazala polno stopnjo prizadetosti ob začetku nove sezone v kranjskem gledališču. Po svoje zanimivo pa je zlasti to, da so se vse izrečene in zapisane besede strnile v enotno obsodbo nove repertoarne politike tega gledališča. Obe navedeni dejstvi najbrž nista naključni. Ker pa gre za pomembno kulturno institucijo tega mesteca, je prav, da zadevo nekoliko osvetlimo.

Gledališka kultura ima v Kranju dolgo in krepko tradicijo, razumljivo na nivoju visokega amaterizma; to se je v prvih povojnih letih še bolj razmahnilo in končno prerاسlo v polpoklicno gledališče, ki je bilo za Kranj nedvomno idealna oblika. Najbrž je že nekoliko pozabljeno, v kakšnih okoliščinah in kako je bilo to gledališče likvidirano, še manj pa je omenjenim komentatorjem znano, kaj se je v kratkem desetletju te likvidacije dogajalo s kranjsko gledališko publiko. Improvizirani amaterski oder (s »profesionalnim« direktorjem)